

S obzirom na ovu našu (napokon - mi i Evropa isti) situaciju s ruskim plinom, ovih dana sam se baš nahodala iliti našetala po ovom našem lijepom Sarajevu (uvijek mi je bilo normalnije smrzavanje u prirodi, nego u kući). Moram priznati, grad je to koji ima osobinu da me uvijek i nanovo iznenadi i impresionira nečim što sam toliko puta gledala, ali nisam vidjela. Tako hodajući i gledajući, odjednom pomislite kako ovog grada ne bi ni bilo da nije bilo institucije vakufa (ili zadužbine - kako vam drago). Šta, dakle, pametan Čovjek (namjerno je napisano velikim slovom) iz toga može naučiti?

Imamo mi, dakle, hvala Bogu, dosta uspješnih i vrlo bogatih ljudi u ovoj našoj lijepoj Bosni, a i Hercegovini. Niko ili skoro niko od tih ljudi nije naslijedio to bogatstvo već ga je zaradio radeći ovdje, i sa nama ovakvima kakvi jesmo. I nažalost, ono što od većine takvih stalno slušamo jeste kukanje - kako im Država ništa nije pomogla, kako su oni, jel'te, uspjeli svima nama usprkos, pa je čak jedan takav novopečeni genijalac napustio BiH, jer nije čovjek zadovoljan što je u ovoj i ovakvoj državi zaradio milione, pri tome uredno izvrđavajući plaćanje poreza i još urednije ostajući dužan plaće svojim uposlenicima.

Zato evo hoću javno da navedem nekoliko svijetlih primjera :

1. Hastor fondacija vlasnika ASA Prevent grupacije koja

školuje djecu. Ista ta grupacije je otvorila svojim PRIVATNIM parama, evo, reći ću, političku fabriku u Goraždu (koje je logistički apsolutno slijepo crijevo i ta činjenica godišnje košta ovu grupaciju stotine hiljada, a bogami i tisuće maraka). PR gurui bi rekli da je to izvrstan pokazatelj činjenice da su kompanija i njeni vlasnici društveno odgovorni i svjesni činjenice da su DUŽNI svom okruženju u kojem su porasli i u kojem uspješno rade, kao i to da je najbolja investicija u budućnost bacanje para uz vodu, jer se one - otkako je svijeta i vijeka - UVIJEK vrte niz vodu. Ja ću, pak, jednostavno reći - imaju ljudi obraza..

2. Evo pokušavam da se sjetim još nekog svijetlog primjera i - ako ne računamo rahmetli Adil bega Zulfikarpašića koji je, opet, neka druga priča - osim Slobomira kod Bijeljine i Pavlovića mosta iliti ćuprije - ništa mi ne pada napamet (a nadam se da je do mene, a ne do činjeničnog stanja).

Ali da podsjetim na kraju - nekad davno je, naime, jedan stari i bogati čovjek naredio da ga kad umre opreme tako da mu sa tabuta vise ruke - da mašući njima i mrtav podsjeti ljude da ništa sa sobom nije ponio....

I zato, gospodo, podsjećam - bacali uz vodu il' ne bacali - mahanje vas neće zabići... **B**

Aida Delić

Glavna i odgovorna urednica